

Arrest

nr. 283 138 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-Y. CARLIER
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VERDUSSEN *loco* advocaat J. CARLIER en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken. U behoort tot de Tigrinya etnie en bent orthodox. U spreekt zowel Tigrinya als een beetje Arabisch en Tigré. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U hebt één broer, drie zussen en twee halfzussen langs vaderszijde.

U bent geboren op 2 juni 1996 te Ginda (zoba Noordelijke Rode Zee). Uw vader is soldaat en uw moeder huisvrouw. Uw jongere zus Teabit overleed in 1998. In 2004 en 2008 werden uw halfzussen Lydia en

Temniet geboren. Eveneens in 2008 kwam uw zus Adonia ter wereld. Tussen maart en augustus 2014 leefde u in Asmara. U bevond zich in de elfde graad in mei 2017 toen u besloot het land te verlaten. U stak op illegale wijze de Eritrees-Sudanese grens over en leefde gedurende tweeënhalf jaar in Sudan. Uw oom langs vaderszijde, Michaël Yohannes Mana, betaalde een Afghaanse smokkelaar genaamd Jaffar 17.000\$ voor een vals Sudanese paspoort en een vliegreis richting Europa. In november 2019 kwam u toe in Turkije. Een half jaar later stak u de Turks-Griekse grens over. U leefde nog zeven maanden in Griekenland vooraleer verder te reizen via de Balkanroute.

Eind 2020 werd u in de Roemeense stad Timisoara gearresteerd door de politie. U werd gedwongen uw vingerafdrukken te geven en met 41 andere migranten opgesloten in een containercel. Na een week werd u naar de gevangenis overgebracht. Daar werd u geslagen toen uw vingerafdrukprint moeizaam verliep. Tijdens uw vasthouding werd u slecht behandeld en kreeg u slechts één maaltijd per dag. Vier dagen later werd u in een politiewagen naar Boekarest gebracht, waar ze u informeerden dat u een asielinterview zou doen. U kreeg 150 lei en onderdak in de appartementsblok van het immigratiekantoor. U werkte er een maand als schoonmaker, maar kreeg na afloop, tegen de afspraak in, slechts 12 lei betaald. In februari of maart 2021 werd u geïnterviewd. U vroeg medische verzorging voor uw inwendige bloedingen, infectie en zichtproblemen. Ze gaven te kennen dat u zelf moest instaan voor uw medische kosten. Nadat u om hulp smeekte, zeiden ze dat ze een jaar lang uw woninghuurkosten zouden dekken. Een maand later, **in april 2021, ontving u de subsidiaire beschermingsstatus**. U kreeg een Roemeense identiteitskaart waarmee u geen toelating had om te werken, een bankrekening te openen of het land te verlaten. U verhuisde naar een eenkamerappartement dat u deelde met drie andere Eritreeërs. Na een maand vernam u van de immigratiediensten dat ze de huurkosten toch niet zouden dekken. Intussen werd uw vraag om taallessen afgewezen. U vroeg tevergeefs om werk in een textielfabriek, een restaurant en drie cafés. U vond een job als bandenvervanger in een garage van een Arabische man. Tijdens uw tweede werkdag werd u ontslagen omdat zijn klanten uw donkere huidskleur niet aanvaardbaar vonden. Op een ander moment werd u op de trein uitgescholden door een Roemeense vrouw. U woonde nog drie maanden in het appartement en moest dan vertrekken. U belandde met uw drie kamergenoten op straat. U ontmoette een Sudanese restaurantuitbater die u in contact bracht met Ethiopische gastarbeiders. Zij konden u tijdelijk onderdak geven. Na vier maanden besloot u Roemenië te verlaten. Hiervoor kreeg u geld van uw oom Michaël. U en twee Ethiopiërs betaalden elks €3.200 aan een vrachtwagenchauffeur om jullie naar Frankrijk te vervoeren. Op 22 januari 2022 namen jullie een taxi naar België, die betaald werd door de Ethiopiërs. U verzocht de Belgische staat om internationale bescherming op 24 januari 2022.

U legt volgende kopieën neer om uw verzoek te staven: (1) een doopakte op uw naam, (2) een rapport van de tiende graad op uw naam, opgesteld te Ginda in 2016, (3) een certificaat van een zomerwerkprogramma op uw naam, opgesteld te Ginda in 2016, (4) de identiteitskaart van uw vader (nr. 239074), afgeleverd op 9 augustus 2012, en (5) de identiteitskaart van uw moeder (nr. 1152700), afgeleverd op 1 december 1993.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en de fiche van Eurodac (toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat u reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk, Roemenië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat

erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op

individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Roemenië.

U verklaarde dat de Roemeense autoriteiten u subsidiaire bescherming verleenden (notities persoonlijk onderhoud dd. 22 juni 2022 (verder 'notities'), p. 7). Uit de Eurodac-fiche, gelinkt aan uw vingerafdrukken, blijkt dat u inderdaad een statuut werd verleend nadat u internationale bescherming verzocht had op 24 april 2021. U vertelde hoe u uw Roemeense identiteitskaart weggooide alvorens het land te verlaten (notities, p. 9). Er moet worden vastgesteld dat de afwezigheid van verblijfsdocumenten niet betekent dat de beschermingsstatus niet meer geldig zou zijn. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat u niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Verder blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg en discriminatie. Deze situatie voldoet echter niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Met betrekking tot uw toegang tot de **arbeidsmarkt** wordt opgemerkt dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo stelde u dat het voor subsidiair beschermden in Roemenië niet toegestaan is te werken (notities, p. 9). Uit de nationale asielwetgeving en uit de praktische gids voor asielzoekers, opgesteld in het Engels in samenwerking met UNHCR, blijkt nochtans dat alle statushouders "have the right to access the labour market and to work in the same conditions as Romanian citizens; you do not need a work permit in Romania" (vrije vertaling: "[statushouders] hebben het recht op toegang tot de arbeidsmarkt en om te werken onder dezelfde voorwaarden als Roemeense burgers; een werkvergunning is niet nodig in Roemenië") (zie blauwe map 'landeninformatie'). Verder blijkt dat u slechts een vijftal potentiële werkgevers hebt aangesproken, waarvan één u wel degelijk een betrekking aanbood als bandenvervanger in zijn garage. U werd ontslagen en slaagde er niet in elders aangeworven te worden (notities, p. 8). Het feit dat u geen vaste baan werd aangeboden in een garage, fabriek en drie cafés (notities, p. 10), impliceert niet dat u in afwachting van een arbeidsinkomen geen beroep kon doen op steunmaatregelen, noch dat u in de onmogelijkheid verkeert om in de toekomst werk te vinden. U vermeldde ook de Russische invasie in Oekraïne, maar kon niet specificeren wat voor impact de invasie zou hebben (gehad) op uw persoonlijke levensomstandigheden in Roemenië (notities, p. 8, 13). In verband met **huisvesting** verklaarde u een viertal maanden in een appartement te hebben gewoond. De immigratiediensten hadden toegezegd de huurkosten een jaar lang te dekken, maar informeerden u na een maand dat ze hun belofte niet zouden kunnen nakomen. Daargelaten de vaststelling dat de Roemeense asielinstanties hun afspraken niet nakwamen, werd uw huishuur toch nog drie maanden door hen betaald. In deze periode ondernam u geen pogingen om een woning te vinden. Zodra uw kosteloze huisvesting ten einde liep, deed u beroep op uw sociaal netwerk. Evenmin zocht u naar organisaties die vluchtelingen in uw positie zouden kunnen bijstaan (notities, p. 7, 11). De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor u, een begunstigde van internationale bescherming, onmogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen in geval van terugkeer.

Verder werd u in Roemenië geconfronteerd met **fysiek en verbaal geweld**. Zo werd u als transmigrant tijdens uw vasthouding geslagen door een cipier (notities, p. 8). Het door u aangehaalde geweldfeit is onwettelijk en geheel afkeurenswaardig, doch eveneens beperkt in de tijd en ruimte. U hebt als statushouder in Roemenië geen gewelddadige incidenten meegemaakt. Bovendien hebt u van uw behandeling in de gevangenis geen melding gemaakt bij de Roemeense immigratiedienst of andere instantie. Er kan dan ook niet zonder meer worden besloten dat de autoriteiten niet in staat of bereid zouden zijn geweest om gevolg te geven aan uw potentiële klacht. De racistische behandeling van de Roemeense burgers – op het openbaar vervoer en tijdens uw werk als bandenvervanger – zijn eveneens afkeurenswaardig. De door u ingeroepen feiten zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te kwalificeren als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In verband met uw **medische situatie** wordt vastgesteld dat u eerder beperkte stappen hebt gezet om de nodige zorgen te bekomen. U heeft slechts één instantie om medische hulp gevraagd en bent niet zelf op zoek gegaan naar een arts, ziekenhuis of andere organisatie (notities, p. 11-12). U

toont evenmin aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Roemeense onderdanen geconfronteerd kunnen worden.

Tot slot verstreken er slechts zeven maanden tussen de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus in april 2021 en uw vertrek uit Roemenië in januari 2022 (notities, p. 10). Zodoende hebt u maximum zeven maanden kunnen zoeken naar werk en huisvesting.

Uw eerdere ervaringen als thuisloze en werkloze statushouder zijn illustratief van een precare situatie, waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden moeten worden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Roemeense statushouders. Hierbij is het aan u om aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar Roemenië, wegens uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt. **Uit uw profiel en persoonlijke situatie kan geen bijzondere kwetsbaarheid worden afgeleid.** U bent een jonge man die over de nodige zelfredzaamheid beschikt om illegale reizen naar en door Europa te ondernemen. Verder blijkt dat uw oom Michaël u intussen 17.000\$ en €3.200 euro gaf voor de financiering van uw reisweg van Eritrea naar België (verklaring DVZ dd. 9 maart 2021, vraag 31 & notities, p. 12). U beschikt dus over een familiaal netwerk in de diaspora waarvan u geld zou kunnen krijgen/ lenen om de start van uw leven in Roemenië te financieren. In tegenstelling tot wat u beweerde, hebben subsidiair beschermden wél toegang tot de Roemeense arbeidsmarkt. Tot slot kon u in Roemenië contact leggen met een Sudanese restauranteigenaar, Arabische garagist en een aantal Ethiopische gastarbeiders, die allen bereid waren u te helpen (notities, p. 7).

Gelet op wat voorafgaat, wordt besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. **Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.**

De vijf door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De kopieën van uw doopakte, rapport, zomerwerkcertificaat en van de identiteitskaarten van uw ouders, ondersteunen uw Eritrese nationaliteit. Dit element wordt niet betwist, maar is evenmin dienstig aangezien de Roemeense autoriteiten u reeds internationale bescherming verleenden voor uw persoonlijke problemen in Eritrea.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Roemenië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de appreciatiefout en schending van volgende artikelen op:

"- Artikel 1, A, 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en artikelen 48/3 tot 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (VW);

- Artikelen 2, 3 en 9 van Richtlijn 2000/43/EG van de Raad van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming (non-discriminatie-richtlijn);

- Artikelen 18, 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest);

- Artikel 14 juncto artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens;

- Het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;"

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Roemenië. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat op basis van de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Roemenië:

“Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en de fiche van Eurodac (toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat u reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk, Roemenië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”

Deze motivering wordt ook niet betwist in het verzoekschrift, noch blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten in Roemenië.

Hiermee wordt tegemoet gekomen aan de voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheid in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

Het komt daarentegen niet aan verweerder toe om bijkomende onderzoeksdaden te stellen, laat staan om de mogelijkheden voor verzoeker om onderdak, werk en gezondheidszorg te vinden, uiteen te zetten, gezien de bewijslast aangaande actualiteit en/of effectiviteit van de verleende EU-bescherming (die vermoed worden) bij verzoeker berust.

De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn/haar fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Roemenië een beschermingsstatus heeft, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement

geniet, dat aan zijn internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Roemenië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook de omstandigheden van de Roemeense onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Roemenië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Roemenië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Roemenië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Roemenië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

De Raad beklemtoint dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Roemenië. Aan deze status is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. In navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië werd verleend te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn levensomstandigheden in Roemenië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

2.3. In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoeker is geboden voldoende toereikend is en naar algemene landeninformatie verwijst waarin de structurele en fundamentele tekortkoming van de Roemeense autoriteiten bloot worden gelegd, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is om aan te tonen dat er in Roemenië sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Roemenië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 91). Verzoekers persoonlijke ervaringen en kenmerken zijn bijgevolg evenzeer belangrijk.

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, oordeelde de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze dat:

"Vooreerst moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Roemenië.

U verklaarde dat de Roemeense autoriteiten u subsidiaire bescherming verleenden (notities persoonlijk onderhoud dd. 22 juni 2022 (verder 'notities'), p. 7). Uit de Eurodac-fiche, gelinkt aan uw vingerafdrukken, blijkt dat u inderdaad een statuut werd verleend nadat u internationale bescherming verzocht had op 24 april 2021. U vertelde hoe u uw Roemeense identiteitskaart weggooide alvorens het land te verlaten (notities, p. 9). Er moet worden vastgesteld dat de afwezigheid van verblijfsdocumenten niet betekent dat de beschermingsstatus niet meer geldig zou zijn. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat u niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Verder blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg en discriminatie. Deze situatie voldoet echter niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Met betrekking tot uw toegang tot de arbeidsmarkt wordt opgemerkt dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo stelde u dat het voor subsidiair beschermden in Roemenië niet toegestaan is te werken (notities, p. 9). Uit de nationale asielwetgeving en uit de praktische gids voor asielzoekers, opgesteld in het Engels in samenwerking met UNHCR, blijkt nochtans dat alle statushouders "have the right to access the labour market and to work in the same conditions as Romanian citizens; you do not need a work permit in Romania" (vrije vertaling: "[statushouders] hebben het recht op toegang tot de arbeidsmarkt en om te werken onder dezelfde voorwaarden als Roemeense burgers; een werkvergunning is niet nodig in Roemenië") (zie blauwe map 'landeninformatie'). Verder blijkt dat u slechts een vijftal potentiële werkgevers hebt aangesproken, waarvan één u wel degelijk een betrekking aanbood als bandenvervanger in zijn garage. U werd ontslagen en slaagde er niet in elders aangeworven te worden (notities, p. 8). Het feit dat u geen vaste baan werd aangeboden in een garage, fabriek en drie cafés (notities, p. 10), impliceert niet dat u in afwachting van een arbeidsinkomen geen beroep kon doen op steunmaatregelen, noch dat u in de onmogelijkheid verkeert om in de toekomst werk te vinden. U vermeldde ook de Russische invasie in Oekraïne, maar kon niet specificeren wat voor impact de invasie zou hebben (gehad) op uw persoonlijke levensomstandigheden in Roemenië (notities, p. 8, 13). In verband met huisvesting verklaarde u een viertal maanden in een appartement te hebben gewoond. De immigratiediensten hadden toegezegd de huurkosten een jaar lang te dekken, maar informeerden u na een maand dat ze hun belofte niet zouden kunnen nakomen. Daargelaten de vaststelling dat de Roemeense asielinstanties hun afspraken niet nakwamen, werd uw huishuur toch nog drie maanden door hen betaald. In deze periode ondernam u geen pogingen om een woning te vinden. Zodra uw kosteloze huisvesting ten einde liep, deed u beroep op uw

sociaal netwerk. Evenmin zocht u naar organisaties die vluchtelingen in uw positie zouden kunnen bijstaan (notities, p. 7, 11). De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor u, een begunstigde van internationale bescherming, onmogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen in geval van terugkeer.

Verder werd u in Roemenië geconfronteerd met **fysiek en verbaal geweld**. Zo werd u als transmigrant tijdens uw vasthouding geslagen door een cipier (notities, p. 8). Het door u aangehaalde geweldfeit is onwettelijk en geheel afkeurenswaardig, doch eveneens beperkt in de tijd en ruimte. U hebt als statushouder in Roemenië geen gewelddadige incidenten meegemaakt. Bovendien hebt u van uw behandeling in de gevangenis geen melding gemaakt bij de Roemeense immigratiedienst of andere instantie. Er kan dan ook niet zonder meer worden besloten dat de autoriteiten niet in staat of bereid zouden zijn geweest om gevolg te geven aan uw potentiële klacht. De racistische behandeling van de Roemeense burgers – op het openbaar vervoer en tijdens uw werk als bandenvervanger – zijn eveneens afkeurenswaardig. De door u ingeroepen feiten zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te kwalificeren als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In verband met uw **medische situatie** wordt vastgesteld dat u eerder beperkte stappen hebt gezet om de nodige zorgen te bekomen. U heeft slechts één instantie om medische hulp gevraagd en bent niet zelf op zoek gegaan naar een arts, ziekenhuis of andere organisatie (notities, p. 11-12). U toont evenmin aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Roemeense onderdanen geconfronteerd kunnen worden.

Tot slot verstreken er slechts zeven maanden tussen de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus in april 2021 en uw vertrek uit Roemenië in januari 2022 (notities, p. 10). Zodoende hebt u maximum zeven maanden kunnen zoeken naar werk en huisvesting.

Uw eerdere ervaringen als thuisloze en werkloze statushouder zijn illustratief van een preciaire situatie, waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden moeten worden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Roemeense statushouders. Hierbij is het aan u om aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar Roemenië, wegens uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt. **Uit uw profiel en persoonlijke situatie kan geen bijzondere kwetsbaarheid worden afgeleid.** U bent een jonge man die over de nodige zelfredzaamheid beschikt om illegale reizen naar en door Europa te ondernemen. Verder blijkt dat uw oom Michaël u intussen 17.000\$ en €3.200 euro gaf voor de financiering van uw reisweg van Eritrea naar België (verklaring DVZ dd. 9 maart 2021, vraag 31 & notities, p. 12). U beschikt dus over een familiaal netwerk in de diaspora waarvan u geld zou kunnen krijgen/ lenen om de start van uw leven in Roemenië te financieren. In tegenstelling tot wat u beweerde, hebben subsidiair beschermden wél toegang tot de Roemeense arbeidsmarkt. Tot slot kon u in Roemenië contact leggen met een Sudanese restauranteigenaar, Arabische garagist en een aantal Ethiopische gastarbeiders, die allen bereid waren u te helpen (notities, p. 7).

Gelet op wat voorafgaat, wordt besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. **Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.**

De vijf door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De kopieën van uw doopakte, rapport, zomerwerkcertificaat en van de identiteitskaarten van uw ouders, ondersteunen uw Eritrese nationaliteit. Dit element wordt niet betwist, maar is evenmin dienstig aangezien de Roemeense autoriteiten u reeds internationale bescherming verleenden voor uw persoonlijke problemen in Eritrea."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert.

Verzoeker klaagt in het verzoekschrift de omstandigheden aan waarin hij, als persoon die subsidiaire bescherming geniet in Roemenië, terecht zal komen indien hij teruggestuurd wordt. Hij wijst hierbij op de

rassendiscriminatie waarmee hij te maken kreeg en de situatie van extreme materiële deprivatie waarin verzoeker zich volgens zijn verklaringen bevond. Hij komt echter niet verder dan het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn situatie in Roemenië, het verwijzen naar internationale rechtspraak en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, doch doet hiermee geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde discriminatie herhaalt hij zoals gezegd slechts zijn verklaringen inzake drie situaties waarin hij naar eigen zeggen te maken kreeg met racisme, doch stelt de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker aangehaalde incidenten niet kunnen worden aanzien als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont ook op geen enkele manier aan dat hij niet zou kunnen rekenen op bescherming van de Roemeense overheidsinstanties. Hierbij kan overigens worden aan toegevoegd dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel aanhaalde te zijn geslagen door de politie, maar vermeldde hij niet dat hij dacht dat dit door racisme ingegeven was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

De loutere verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, ter staving van de discriminatie en politiemishandeling ten opzichte van Roma-minderheden om een algemeen racistisch klimaat in Roemenië aan te tonen stellende dat ook Afrikanen en gekleurde mensen een soortgelijke discriminatie ondergaan, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Roemenië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op voorgaande in gebreke.

Wat betreft de situatie van extreme materiële deprivatie waarin hij zich bevond in Roemenië, verwijst verzoeker naar zijn medische situatie, het gebrek aan huisvesting, het gebrek aan werk alsook het gebrek aan sociale bijstand in zijn zoektocht naar huisvesting en werk. Opnieuw beperkt hij zich slechts tot het louter herhalen van zijn verklaringen desbetreffend, zonder de voormelde pertinente en concrete motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Ook toont verzoeker in het licht van de ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Zo heeft verzoeker slechts beperkte stappen gezet om aan werk te geraken en zo zijn financiële situatie te verbeteren. Verzoeker solliciteerde voor een vijftal jobs, maar contacteerde geen maatschappelijke of sociale overheidsdiensten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). De stelling dat het voor personen met de subsidiaire beschermingsstatus niet toegelaten is te werken in Roemenië werd overigens ontkracht door de informatie aanwezig in het administratief dossier.

In zijn zoektocht naar huisvesting werd hem door de Roemeense immigratiediensten wel degelijk tijdelijk hulp aangeboden, zij betaalden enkele maanden zijn huur en zorgden zo voor onderdak. Verzoeker ondernam in tussentijd echter zelf geen stappen om een andere woning te vinden.

Ook moet worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad te kennen heeft gegeven dat hij aan personen van de immigratiedienst hulp gevraagd heeft voor zijn gezondheidsproblemen en dat zij hem deze niet konden geven. Hierbij kon echter terecht worden vastgesteld dat verzoeker zelf niets heeft ondernomen om een dokter te contacteren of een organisatie te zoeken die hem daarbij zou kunnen helpen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12).

Uit de door verzoeker aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoeker laten uitschijnen in het verzoekschrift, geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Roemenië zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die eenzelfde profiel vertoont als verzoekende partij (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, bijstand, onderwijs, gezondheidszorg, discriminatie en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken. Hij blijft hier echter in gebreke zoals in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Verzoeker brengt geen concrete en valabele elementen of argumenten bij die desbetreffende concrete vaststellingen aangaande zijn persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië in een ander daglicht kunnen stellen.

Verzoeker toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat de bescherming die hem in Roemenië werd verleend niet effectief of ontoereikend is en dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aldus kan uit verzoekers verklaringen niet worden afgeleid dat hij, door het systematisch onvermogen van de Roemeense overheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Roemenië.

Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 22 juni 2022 de kans kreeg om de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Tigrinya en in de aanwezigheid van zijn raadsman. Hij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Roemenië was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Roemenië. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

In de mate verzoeker in dit opzicht nog verwijst naar enkele fouten die in de bestreden beslissing geslopen zijn, merkt de Raad op dat duidelijk uit de context blijkt dat het hier louter materiële fouten betreft, die niet tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doen besluiten noch voorgaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet – die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus – worden deze *in casu* niet dienstig ingeroepen nu de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Roemenië, dient de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan deze status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de genoemde artikelen dient door verweerder slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de hem toegekende internationale beschermingsstatus in Roemenië actueel en effectief is, wordt ontkracht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Roemenië.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF